

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9695

гр. София, 09.12.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в закрито заседание на 09.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **6409** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Образувано е на основание постъпило искане от „УАН БЕТ“ ООД, [населено място], депозирано чрез пълномощника му адв. Е. А., за изменение на Решение №6620/08.11.2022 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските, с искане на дружеството да бъдат присъдени и направените разноси за адвокатска защита. В искането се твърди, че от представените в срок доказателства следва извода, че претендираните разноси са направени, поради което следва да бъдат присъдени. С искането е представен договор за правна защита и съдействие №0099/25.05.2022 г., по силата на който „УАН БЕТ“ ООД, [населено място] е възложило на адвокатско дружество „Г., И., А. и К.“ да окаже правна защита и съдействие, изразяващи се в изготвяне и подаване на жалба до АССГ срещу Решение №000030-4765/19.05.2022 г. на Изпълнителния директор на НАП и процесуално представителство пред АССГ във връзка с образуваното по жалбата производство, за което е договорено възнаграждение в размер на 1300 лева без ДДС, платимо от клиента по банков път в 3-дневен срок от издаването на проформа фактура.

Насрещната страна Изпълнителния директор на НАП в представен на 29.11.2022 г. отговор оспорва искането с доводи за неговата неоснователност. В условие на евентуалност се иска намаляване на размера на претендираното адвокатско възнаграждение до предвидения в чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер от 500 лева.

Съдът, като прецени молбата и наведените в нея доводи, както и аргументите, изложени в отговора и постановеното решение приема следното:

Молбата е депозирана в срока по чл.248, ал.1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл.144 АПК и от страна, която има право да иска изменение и допълване на акта в частта му за разноските. За решението молителят е уведомен на 09.11.2022 г., а молбата е входирана в съда на 10.11.2022 г. Предвид това същата е допустима.

Разгледана по същество, молбата е неоснователна по следните съображения:

С Решение №6620/08.11.2022 г., постановено по настоящото дело, предвид изхода на спора съдът е приел за основателна претенцията на оспорващия за присъждане на разноски. Прието е, че такива са доказани само в размер на 50 лева за внесена държавна такса. Относно претенцията за присъждане на платено адвокатско възнаграждение в размер на 1560 лева, съдът е счел същата за недоказана, въпреки представените доказателства за заплащане на тази сума. Това е така, тъй като по делото не е представен цитираният и във фактурата договор за правна защита и съдействие. Предвид това ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, а именно НАП, е осъдено да заплати на оспорващото дружество деловодни разноски в размер на 50 лева, представляващи внесена държавна такса.

Настоящият съдебен състав счита, че изложеното в молбата не обосновава различен от изложения от съда в решението извод относно недължимост на разноските за адвокатска защита. От представените до приключване на делото в съдебно заседание на 19.10.2022 г. доказателства не може да се направи категоричен извод, че за правна защита и съдействие по настоящото дело дружеството е заплатило адвокатско възнаграждение в размер на претендираната и посочена в списъка за разноски по чл.80 ГПК сума. От представеното платежно нареждане е видно, че като основание за плащане на сума от 1560 лева е посочена фактура №196/21.06.2022 г. и договор за правна помощ 99/25.05.2022 г. Фактура №196/21.06.2022 г. също е представена, като в нея като наименование на продукта също е посочен договор за правна защита и съдействие №99/25.05.2022 г. Доколкото същият не е представен по делото до приключването му, не може да се направи извод, че заплатеното от дружеството адвокатско възнаграждение е именно за правна защита и съдействие по настоящото дело. Този факт се установява едва с представянето на договора за правна защита и съдействие с искането за изменение на решението. Но съдът намира, че това доказателства не следва да се взема предвид при постановяване на настоящото определение, тъй като не е своевременно представено – до приключване на делото в последното съдебно заседание. С приключване на делото се преклудира правото на страните да представят доказателства, включително и за направени от тях и претендирани разноски. В този смисъл се и мотивите по т.1 от тълкувателно решение по Тълкувателно дело № 6/2012 г.на ОС на ГК и ТК.

Настоящият съдебен състав споделя разбирането, че само наличието или липсата по делото на изричен писмен договор, предхождащ издадената от адвокатското дружество фактура, в който да е отбелязан размерът на договореното плащане, както и начинът на плащането му, не води до извод за недължимост на претендираните разноски, както и че постигнатото за посочените обстоятелства съгласие между страните може се удостоверява с представената по делото фактура. Но това би било така, ако от отразеното в последната може да се направи извод, че посочената сума е заплатена иманно по конкретното дело, по което се претендира. В случая, както се каза по-горе, това не е така.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че не е налице основание да изменение на решението в частта за разноските.

Водим от гореизложеното и на основание чл.248, ал.3 ГПК, във връзка с чл.144 АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на У. Б.“ ООД, [населено място], депозирано чрез пълномощника му адв. Е. А., за изменение на Решение №6620/08.11.2022 г., постановено по настоящото дело, в частта му за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

На основание чл.138, ал.3 АПК препис от настоящото определение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: